

Arrest

nr. 182 991 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 17 februari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIM, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE
VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam : O.A.

voornaam : R.

geboortedatum : 15.06.1977

geboorteplaats : Benin

nationaliteit : Nigeria

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 07.12.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in zowel Spanje als Italië geregistreerd werden. Op 12.04.2013 werden de vingerafdrukken in Spanje geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. In Italië werden de vingerafdrukken op 12.06.2016 wegens illegale binnenkomst en op 15.07.2016 en 22.07.2016 in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Nigeria, werd verhoord op 23.12.2016 en verklaarde dat hij van 1999 tot 2013 in Spanje verbleef. Op 12.04.2013 werden zijn vingerafdrukken in Spanje geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene verklaarde dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, maar deze afgewezen werd en hij in 2013 naar Nigeria gerepatrieerd werd. Hij gaf aan daar tot 03.03.2016 in Lagos verbleven te zijn alvorens naar Niger te reizen om daar 10 dagen in Agadez te verblijven. De betrokkene gaf aan vervolgens naar Libië te zijn doorgereisd om er 2 maanden in Tripoli te verblijven alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 12.06.2016 wegens illegale binnenkomst en op 15.07.2016 en 22.07.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd. De betrokkene gaf aan dat er geen asielaanvraag te hebben ingediend, maar van in begin te hebben aangegeven te willen doorreizen naar het land van zijn dochter. Hij gaf aan dat hij ongeveer 2 maanden in een kamp in Napoli verbleef om vervolgens naar Torino te reizen om daar 2 weken op straat te verblijven. Hij verklaarde vervolgens naar Zwitserland te zijn gereisd, maar reeds na 1 uur naar Italië te zijn gerepatrieerd. De betrokkene verklaarde dat hij meer dan een maand op verschillende plaatsen verbleef alvorens naar Oostenrijk door te reizen. Hij gaf aan dat Oostenrijk hem zei dat hij naar Italië terug diende te keren, maar hij gaf aan via Duitsland naar België te zijn doorgereisd om er op 25.11.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 07.12.2016 een asielaanvraag in.

Op 03.01.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij naar België kwam omdat zijn dochter er woont. Hij verklaarde dat hij tussen 2000 en 2003, toen hij in Spanje woonde, een relatie had met een Belgische vrouw en zij elkaar afwisselend in België en Spanje zagen. Hij verklaarde dat zijn toenmalige vriendin zwanger werd in Spanje en toen ze 4 à 5 maanden ver was; ze naar België terugkeerde. Hij verklaarde dat toen zijn dochter geboren werd, hij nog in Spanje leefde en werkte. Hij gaf aan dat zijn naam 'Amadin' in haar naam zit, maar op haar geboorteakte niet ingevuld stond wie de vader was. Hij verklaarde dat hij toen documenten moest opsturen om aan te tonen dat hij alleenstaande was en die moest laten vertalen en legaliseren. Hij gaf aan dit allemaal gedaan te hebben en deze afgegeven te hebben bij de gemeente Merksem, maar niet te weten wat daarvan gekomen is. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat hij bij zijn dochter wil zijn. Hij gaf aan dat als hij kan gaan werken, hij zijn dochter kan zien en voor haar kan zorgen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de

asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde, zoals vermeld, een in België verblijvende dochter te hebben. Raadpleging van de gegevensdatabank toont aan dat de vermeende dochter van de betrokkene - die geboren is op 25.11.2002 - effectief in België verblijft. We merken vooreerst evenwel op dat de betrokkene geen enkel element aanreikt om de verwantschap met zijn vermeende dochter te staven, noch zijn we in het bezit van een document waarin hij het vaderschap over het betreffende kind erkent. Daarnaast zijn we niet in het bezit van een verklaring in die zin van de moeder van het kind. Daarnaast wijzen we er op dat, indien aangenomen mag worden dat de betrokkene effectief de biologische vader van het betreffende kind is, er geen sprake is van een effectief gezinsleven, zodat artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven - niet van toepassing is. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat de beoordeling of er sprake is van een familie- of gezinsleven een feitenkwestie is die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (K. en T. v. Finland, nr. 25702/94, 12 juli 2001; ?erife Yi?it v. Turkey, nr. 3976/05, 2 november 2010).

Dienaangaande wijzen er op dat uit de verklaringen van de betrokkene niet blijkt dat hij - sinds de geboorte van het kind - enig contact met haar heeft gehad. Hij verklaarde sinds de geboorte niet naar België te zijn gereisd, noch dat hij het kind buiten België zag. Hij verklaarde dat zijn toenmalige vriendin en de moeder van het kind, naar België uit Spanje terugkeerde toen ze 4 à 5 maanden zwanger was. Bovendien gaf de betrokkene aan niet te weten waar ze exact wonen en enkel contact te hebben gehad met de grootmoeder van zijn vermeende dochter. Deze zou aangegeven hebben dat hij geen contact meer mocht hebben met het kind. Al deze elementen samen wijzen er ons inziens op dat er van een effectief gezinsleven geen sprake is en dat er bovendien vanwege de moeder en het kind zelf een manifeste onwil is tot contact met de betrokkene. Derhalve vormt de aanwezigheid van zijn vermeende dochter in België ons inziens geen voldoende rechtvaardiging voor een verzet tegen een overdracht aan Italië en kan artikel 8 van het EVRM in deze niet ingeroepen worden.

Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken bovendien op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 03.01.12.2017 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1977 geboren alleenstaande man wiens vermeende kind in België verblijft, maar dat hij sinds de geboorte ervan nooit heeft gezien en waarvan reeds omstandig

aangetoond werd dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor - wat zijn gezondheidstoestand betreft - enkel verklaarde luid te snurken. We merken op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

We verwijzen eveneens naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier), dat een actualisatie is van een rapport uit 2013 en ruim aandacht besteedt aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de

voorbij vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)".

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 17 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (de zgn. Dublin III-verordening), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht voorzien door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van “het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht) waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden”.

Verzoeker betoogt dat het niet wordt betwist dat zijn biologische dochter zich in België bevindt, ondanks het feit dat de procedure tot erkenning van het kind uiteindelijk niet geregistreerd werd, en dat geen rekening is gehouden met zijn wens om een gezin te vormen met zijn dochter. Hij stelt dat hij al 14 jaar alles doet om eindelijk een familieleven te kunnen opbouwen met zijn dochter en dat de bestreden beslissing hem de mogelijkheid ontnemt om dit te kunnen doen. Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM waarin erop gewezen wordt dat onder bepaalde omstandigheden deze situatie ook valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat als de verzoeker uitgewezen wordt hij zijn asielprocedure moet verderzetten in een ander land dan dat waarin zijn dochter zich bevindt. Dit terwijl zijn intenties om een familieleven op te bouwen met zijn dochter duidelijk zijn, hij vanuit Nigeria tot België is gereisd met alle problemen onderweg, en dit terwijl hij jarenlang vele pogingen heeft gedaan om in contact te komen met zijn dochter. De gemachtigde had bijgevolg toepassing moeten maken van artikel 17, §1 van de Dublin III-verordening om een schending van artikel 8 van het EVRM te vermijden.

Daarenboven, zo stelt hij nog, werd veel te weinig informatie ingezameld en werd verzoeker niet in staat gesteld voldoende bewijzen neer te leggen van zijn wens om een gezinsleven op te bouwen met zijn dochter.

2.2.2.1.2. Alle middelonderdelen zijn dus gesteund op de premisse dat verzoeker een dochter heeft die in België woont, dat hij al gedurende 14 jaar alles doet om met haar een gezinsleven uit te bouwen en dat hij nog steeds die intentie heeft. Hij is van oordeel dat de verwerende partij daarom gebruik moest maken van de discretionaire bepalingen van artikel 17 van de Dublin III-verordening, volgens dewelke *“in afwijking van artikel 3, lid 1, [...] elke lidstaat [kan] besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”*

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“De betrokkene stelde, zoals vermeld, een in België verblijvende dochter te hebben. Raadpleging van de gegevensdatabank toont aan dat de vermeende dochter van de betrokkene - die geboren is op

25.11.2002 - effectief in België verblijft. We merken vooreerst evenwel op dat de betrokkene geen enkel element aanreikt om de verwantschap met zijn vermeende dochter te staven, noch zijn we in het bezit van een document waarin hij het vaderschap over het betreffende kind erkent. Daarnaast zijn we niet in het bezit van een verklaring in die zin van de moeder van het kind. Daarnaast wijzen we er op dat, indien aangenomen mag worden dat de betrokkene effectief de biologische vader van het betreffende kind is, er geen sprake is van een effectief gezinsleven, zodat artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven - niet van toepassing is. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat de beoordeling of er sprake is van een familie- of gezinsleven een feitenkwestie is die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (K. en T. v. Finland, nr. 25702/94, 12 juli 2001; ?erife Yi?it v. Turkey, nr. 3976/05, 2 november 2010).

Dienaangaande wijzen er op dat uit de verklaringen van de betrokkene niet blijkt dat hij - sinds de geboorte van het kind - enig contact met haar heeft gehad. Hij verklaarde sinds de geboorte niet naar België te zijn gereisd, noch dat hij het kind buiten België zag. Hij verklaarde dat zijn toenmalige vriendin en de moeder van het kind, naar België uit Spanje terugkeerde toen ze 4 à 5 maanden zwanger was. Bovendien gaf de betrokkene aan niet te weten waar ze exact wonen en enkel contact te hebben gehad met de grootmoeder van zijn vermeende dochter. Deze zou aangegeven hebben dat hij geen contact meer mocht hebben met het kind. Al deze elementen samen wijzen er ons inziens op dat er van een effectief gezinsleven geen sprake is en dat er bovendien vanwege de moeder en het kind zelf een manifeste onwil is tot contact met de betrokkene. Derhalve vormt de aanwezigheid van zijn vermeende dochter in België ons inziens geen voldoende rechtvaardiging voor een verzet tegen een overdracht aan Italië en kan artikel 8 van het EVRM in deze niet ingeroepen worden."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Opdat verzoeker dienstig op deze bepaling zou kunnen beroepen, dient hij in eerste instantie het bestaan van een situatie die beschermenswaardig is in de zin van de voormelde bepaling aannemelijk te maken.

De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing vooreerst vastgesteld dat door verzoeker geen enkel element werd aangereikt om de verwantschap met het kind, zijn vermeende dochter, te staven: er is geen document waarin hij het vaderschap over het kind erkent, en er ligt evenmin een verklaring in die zin voor vanwege de moeder van het kind. Ook in het kader van het onderhavige verzoekschrift wordt geen enkel stuk bijgevoegd dat ook maar enigszins aannemelijk zou kunnen maken dat verzoeker de vader is van het genoemde kind. Verzoeker betwist voorts evenmin dat hij nooit contact heeft gehad met het kind, en dat hij zelfs niet weet waar het verblijft.

In de huidige stand van het geding moet dan ook op het eerste gezicht worden geoordeeld dat verzoeker op geen enkele wijze een begin van bewijs heeft geleverd van het feit dat hij de vader is van het genaamde kind. Zijn loutere bewering dat hij destijds heeft geprobeerd het kind te erkennen, en dat hij al 14 jaar alles doet om eindelijk een familieleven te kunnen uitbouwen met zijn dochter en dat hij ook nu de intentie heeft om dat alsnog te doen brengen vanzelfsprekend geen soelaas. Verzoeker betoogt dan wel dat door de verwerende partij te weinig informatie werd ingezameld en dat hij zelf niet in staat werd gesteld om bewijzen neer te leggen van zijn wens om een gezinsleven uit te bouwen met het kind, maar dit staat er niet aan in de weg, ten eerste, dat hijzelf de bewijslast draagt en ten tweede dat hij ook in het kader van de huidige vordering, zoals reeds gesteld, geen enkel bewijs voorlegt. In die omstandigheden kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM, en evenmin op de these van het voorgenomen familieleven zoals uiteengezet in de zaak Anayo (EHRM 21 december 2010, Anayo t. Duitsland, nr. 20578/07) omdat in deze zaak vaststond dat de verzoeker de vader was van de betrokken kinderen en dat het feit dat er nooit een familieleven was geleid met deze kinderen, volledig buiten zijn wil om was. Geen van beide elementen staan in casu vast: noch het gegeven dat verzoeker de vader is van het genaamde kind, en evenmin het feit dat hij buiten zijn wil om geen contact heeft kunnen houden met het kind.

Aangezien alle onderdelen van het eerste middel zijn gestoeld op het thans niet bewezen geachte gegeven dat verzoeker een dochter heeft die in België leeft en met wie hij de intentie heeft een gezinsleven uit te bouwen, kunnen geen van hen worden aangenomen. Immers toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij niet, niet afdoende, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dan wel onwettig heeft geoordeeld dat de aanwezigheid van zijn vermeende dochter in België geen voldoende rechtvaardiging vormt voor een verzet tegen een overdracht aan Italië.

2.2.2.1.3. Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de formele en materiële motiveringsplicht voorzien door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van “het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht) waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden”.

Verzoeker geeft de inhoud van de geschonden geachte bepalingen en beginselen weer en geeft de volgende “samenvatting van het middel”:

*“Miskening van de informatie-plicht inzake het belang en gevolgen van het Dublin-interview, de rechten, en de verantwoordelijkheidscriteria en de werking van de Dublin regeling daar verzoeker niet geldig werd geïnformeerd over de procedure, noch mondeling noch schriftelijk;
Miskening van het recht om gehoord te worden door geen effectieve mogelijkheid te bieden om bijgestaan te worden door een raadsman tijdens het Dublin interview.”*

Verzoeker betoogt dat

- hem niet werd duidelijk gemaakt dat hij zou gehoord worden met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin III-verordening en welke elementen relevant zijn om een overdracht te vermijden
- zijn recht in het kader van de Dublinprocedure niet werden uiteengezet en hij niet passend werd geïnformeerd
- hem geen schriftelijk document werd verschaft met nuttige inlichtingen over de procedure, zoals voorzien in de Dublinverordening
- hem werd gevraagd om zijn antwoorden kort te houden
- hij geen kopie heeft gekregen van het interview
- hem niet werd uitgelegd welke informatie pertinent is voor de toepassing van de Dublinverordening
- hem niet werd uitgelegd hoe hij bijkomende informatie kon verschaffen aan de verwerende partij en of dat nuttig kon zijn
- hij werd gehoord zonder bijstand van een raadsman
- hij niet de mogelijkheid kreeg om met een raadsman te praten vooraleer hij werd ondervraagd.

De omstandigheden van de procedure bij de verwerende partij, zo stelt hij, lieten hem niet toe om zijn compleet relaas te doen. Hij had meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, die van aard is een invloed te hebben op de toepassing van de Dublin III-verordening.

Verzoeker verwijst nog naar twee arresten van het Hof van Justitie (HvJ 7 juni 2016, C-63/15, Ghezelbasch en 7 juni 2016, C-155/15, Karim) waarin het Hof de waarborgen benadrukt die door de verordening worden voorzien in het voordeel van de asielzoeker en waarin de eerbiediging van deze waarborgen moet worden nagegaan door de beroepsinstantie.

Verzoeker wijst er ten slotte op dat de bepalingen van de Dublinverordening van openbare orde zijn.

2.2.2.2.2. De artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening luiden als volgt:

“Artikel 4

Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;

c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;

d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;

e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;

f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens. 2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure. Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/37 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5

Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

a) is ondergedoken, of

b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren.

Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd.

Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan

de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord in het kader van een mogelijke Dublinoverdracht, en dat hem naar aanleiding van dat interview uitdrukkelijk werd gevraagd welke de redenen waren voor het indienen van een asielaanvraag in België en of er redenen waren die hem ertoe brachten zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië. Uit het gehoorverslag blijkt namelijk het volgende:

“Is er een specifieke reden waarop u precies in België een asielaanvraag wil indienen ?

Ik kwam naar België omdat mijn dochter hier is.

Toen zij geboren werd, leefde en werkte ik nog in Spanje,. Mijn naam A. zit in haar naam maar op haar geboorteakte stond niet ingevuld wie haar vader was. Toe moest ik een document laten opsturen om aan te tonen dat ik alleenstaande was. Dat moest ik laten vertalen en legaliseren. Ik heb dat allemaal gedaan en ik heb dat document afgegeven bij de gemeente van Merksem maar ik weet niet wat daarvan gekomen is.

Hie is uw gezondheidstoestand ?

Ik snurk luid.

Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Ik wil dicht bij mijn dochter zijn. Als ik kan gaan werken kan ik voor mijn dochter zorgen en dan kan ik haar zien.

Heeft u sinds u in België bent de kans gehad om haar te zien of te spreken ?

De grootmoeder zegt dat ik haar niet mag zien. Ik heb een verjaardagsgeschenk bij de deur achtergelaten.”

De Raad kan op het eerste gezicht alleen maar vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot theoretische beschouwingen en de zeer algemene bewering dat hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om zijn complete relaas te doen en dat hij meer relevante informatie had kunnen verschaffen die van aard is invloed te hebben op de toepassing van de Dublin III-verordening. Verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan welke relevante, concrete informatie hij niet heeft kunnen aanbrengen in het kader van zijn interview of erna. In die zin toont hij niet aan welk belang hij heeft bij zijn grieven die gestoeld zijn op de artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht om gehoord te worden. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij niet of niet afdoende heeft gemotiveerd, zodat een schending van de formele motiveringsplicht evenmin kan worden volgehouden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen (RvS 26 maart 2013, nr. 223.004, RvS 21 januari 2015, nr. 229.881). Verzoeker kan zich niet op dit middel beroepen.

Voorts licht hij op geen enkele wijze toe om welke redenen het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals gegarandeerd door artikel 13 van het EVRM, 47 van het Handvest en 27 van de Dublin III-verordening, niet zou zijn gevrijwaard: verzoeker zal immers niet worden overgedragen aan de Italiaanse asielautoriteiten alvorens zijn vordering tot schorsing tegen de thans bestreden beslissing zal zijn onderzocht.

Een verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet aan het hiervoor vastgestelde geen afbreuk. Het middel lijkt derhalve in zijn geheel te moeten worden afgewezen.

2.2.2.2.3. Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.2.3.1. In een derde middel verwijt verzoeker de verwerende partij een kennelijke appreciatiefout en voert hij de schending aan van artikel 3 van de Dublin III-verordening, de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel

74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht voorzien door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van “het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht) waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden”.

Verzoeker betoogt in essentie dat niet alle relevante elementen werden ingezameld en onderzocht omtrent de actuele en effectieve situatie in Italië met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden in de asielcentra, en dat hij zal worden blootgesteld aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker wijst op

- een rapport van Artsen zonder grenzen van 19 januari 2016
 - een artikel uit La Croix van 13 april 2016
 - een artikel uit La Libre van 5 januari 2017
 - een monitoring van OSAR en DRC van 9 februari 2017
 - de bevindingen van Andrea Priante
- en voert nog enkele andere stukken toe aan het verzoekschrift.

Deze algemene informatie is van het grootste belang nu zij verzoekers relaas staven en zij een duidelijke aanwijzing vormen dat zijn basisrechten in Italië niet verzekerd zullen zijn, zo stelt zij. Bovendien heeft Italië niet op het terugnameverzoek geantwoord en in deze omstandigheden kunnen geen garanties worden geboden in verband met verzoekers toegang tot passende opvang. Bovendien blijkt dat België zich heeft geëngageerd om Italië te helpen door asielzoekers over te nemen in het kader van een relocatieprogramma. Verzoeker verwijst naar een rapport van Human Rights Watch om deze stelling te staven. Verder verwijst hij naar het feit dat meerdere Europese rechtscolleges reeds Dublin-transfers naar Italië hebben geschorst of vernietigd, zelfs voor de nieuwe grote instromen van eind 2015-2016. De situatie is sedertdien verergerd.

2.2.2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoeker erop alludeert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden, wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te

verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening) bepaalt thans het volgende:

“[...]”

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij de tekortkomingen en problemen in Italië minimaliseert. Ter ondersteuning van haar kritiek beroept zij zich op een aantal rapporten en persberichten.

De verwerende partij heeft de aangebrachte elementen beantwoord in de bestreden beslissing, vooreerst in het licht van verzoekers eigen verklaringen en vervolgens in het licht van de algemene situatie in Italië. In eerste instantie heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling werden ervaren.

Wat de beoordeling van de algemene situatie betreft, wordt gesteld dat niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten waaronder Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

Eind 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). Ook zeer recent nog, in oktober 2016 werd dit standpunt opnieuw bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Zij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de verweerder zich heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd). Verder merkt de Raad verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op volgende stukken:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015*
- *“Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap” van 1 oktober 2015*
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*“Schweizerische Flüchtlingshilfe” -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*”, Bern) van augustus 2016;
- Het rapport van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*) van 2016

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op

blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublin-terugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublin-terugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

De verwerende partij besluit vervolgens dat lezing van het SHF rapport van augustus 2016 geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders *“geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoeksters voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”*

Verder wordt gesteld voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië: *“Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15).”*

De verwerende partij neemt ook zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).”*

Verder brengt de verwerende partij ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *“We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.”*

De verwerende partij komt, na het onderzoek en de beoordeling van de in de verschillende bronnen vervatte informatie, tot de volgende conclusie:

“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).”

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, zich daarbij steunend op allerlei recente bronnen van informatie.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dit onderzoek niet zorgvuldig is geweest, of dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot haar conclusie is gekomen.

Verzoeker verwijst vooreerst naar een verslag van MSF, getiteld *“La politique européenne aggrave la crise des réfugiés”*. In dit verslag wordt een algemene kritiek geformuleerd op het Europese opvangbeleid in het algemeen, in het licht van de vele verdrinkingsdoden en in het licht van de omstandigheden in de opvangcentra. De enige informatie die specifiek betrekking heeft op Italië, is dat MSF zich heeft teruggetrokken uit het opvangcentrum van Pozallo om de onaanvaardbare opvangomstandigheden aldaar aan te kaarten. Het stuk is gedateerd 19 januari 2016, dus nog voordat het EHRM ook met een uitspraak van oktober 2016 nog vaststelde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. Dit stuk kan derhalve de conclusies van de verwerende partij niet in een ander daglicht stellen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft het rapport dat MSF uitbracht een dag later uitbracht met als titel *“Le parcours d'obstacles vers l'Europe”* en het persartikel genaamd *“L'Italie a besoin d'un nouveau plan d'accueil des réfugiés”* van 13 april 2016. Overigens wordt in deze stukken vooral gewezen op de situatie van asielzoekers in het algemeen, zo onder meer ook met verwijzing naar de specifieke problemen in de hotspots, terwijl in de bestreden beslissing precies wordt verwezen naar het feit dat Dublinterugkeerders niet naar deze plekken worden gebracht en verzoekers situatie om die reden niet zonder meer kan worden vergeleken met de situatie voor asielzoekers in het algemeen. In de mate dat er nog op wordt gewezen dat medische zorgen niet worden aangeboden, toont verzoeker niet aan welk belang hij hierbij heeft, nu hij niet heeft verklaard gezondheidsproblemen te hebben.

De verwijzing naar een onderzoek van Andrea Priante kan evenmin leiden tot een andere beoordeling, nu het slechts een citaat betreft dat niet meteen lijkt te kunnen worden toegewezen aan de algemene situatie en het niet gedateerd is.

Verzoeker verwijst verder naar een verslag van de Swiss Refugee Council en de Danish Refugee Council van 9 februari 2017. Hieromtrent moet worden vastgesteld dat het rapport uitsluitend betrekking

heeft op casussen van kwetsbare personen die werden getransfereerd naar specifieke plaatsen Italië, met name “pregnant woman transferred to Lombardy”, “Family with baby transferred to Emilia Romagna”, “Family with children transferred to Capania”, “Couple with pregnant woman in Puglia”, “Single parent with children transferred to Lazio” en “Family with children transferred to Sicily”.

Ter zake moet worden vastgesteld dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een asielzoeker met een bijzondere kwetsbaarheid en specifieke noden. In de bestreden beslissing luidt het als volgt:

“We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1977 geboren alleenstaande man wiens vermeende kind in België verblijft, maar dat hij sinds de geboorte ervan nooit heeft gezien en waarvan reeds omstandig aangetoond werd dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor - wat zijn gezondheidstoestand betreft - enkel verklaarde luid te snurken. We merken op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

Verzoeker kan zich dan ook niet op het voormelde rapport beroepen om aannemelijk te maken dat zijn basisrechten in Italië niet verzekerd zullen zijn. De verwijzing naar het hervestigingsprogramma voor asielzoekers die in Griekenland en Italië verblijven, en waarbij België zich heeft geëngageerd om ook een aantal asielzoekers over te nemen, volstaat evenmin om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aan de oppervlakte te brengen.

De Raad stelt verder nog vast dat verzoeker nog andere rapporten bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, maar dat hij deze in zijn verzoekschrift onbesproken laat. Het komt aan verzoeker toe om met precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is. Het gaat niet op, en al zeker niet in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat verzoeker een bundel stukken bijvoegt zonder uitdrukkelijk aan te geven waar in deze stukken tegenindicaties te vinden zijn voor het standpunt dat de verwerende partij heeft ingenomen.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM. (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36) Verzoeker kan niet gevolgd worden in het betoog dat zou moeten worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke hij zal belanden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene en uit het AIDA rapport en het OSAR / SHF rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoeker aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië en hij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet, ten slotte, op de rechtspraak van het EHRM, waarin dat Hof nog in oktober 2016 vaststelde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen, kan niet dienstig worden verwezen naar de evolutie van de rechtspraak in de verschillende lidstaten en in België in het algemeen sedert 2014. De rechtspraak van het Hof noopt immers tot een actuele beoordeling van de algemene situatie en een individuele beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In het licht van de motieven van de bestreden beslissing en van wat voorafgaat blijkt dat de stukken uit het administratief dossier en deze die door verzoeker werden bijgebracht op het eerste gezicht niet toelaten om vast te stellen dat hij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoeker maakt *prima facie* dan ook niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk, niet of niet afdoende gemotiveerd, of niet zorgvuldig zou zijn.

2.2.2.3.3. De Raad stelt vast dat het middel geen andere draagwijdte heeft dan wat hiervoor werd besproken. Deze vaststelling volstaat om het middel in zijn geheel niet ernstig te bevinden.

2.3.3. Geen van de aangevoerde middelen is ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. WIJNANTS